

adtál nekem, ez meg szüntelenül csókolgatja lábamat, amióta csak bejött. Aztán te nem kentéd meg fejemet olajjal. Ez meg kenetet öntött a lábamra. Azt mondom hát neked, sok bűne bocsánatot nyer, mert nagyon szeretett. Akinek keveset bocsátnak meg, az kevésbé szeret.” Aztán így szólt az asszonyhoz: „Bocsánatot nyertek bűneid. Menj békével!”

Útravaló

Simon, a farizeus látszólag minden hátsó szándék nélkül meghívja házába Jézust, hogy vendégül lássa. Azonban az evangéliumot hallva egyértelművé válik, hogy milyen megfontolások vezették a házigazdát. A farizeusok a zsidó vallást a lehető legkomolyabban vették, teljes igyekezetükkel próbálták az előírásokat megtartani. Ebből fakadt magatartásuk (lenézés, megvetés) azok iránt, akik nem ezzel a tisztelettel és komolysággal élték meg hitüket. A farizeus szó is ebből származik: elkülönült...

Jézus bemegy hozzá, elfogadja a meghívást, hiszen nem azért jött, hogy elkülönüljön bárkitől is, hanem minden embernek felkínálja Isten ingyenes szeretetét. A vendéglátás hivatalos része kifogástalan lehetett – a terítés, az ételek, a felszolgálás. DE! Elfeledkezik néhány illemszabályról, pontosabban kihagy néhány alapvető gesztust a házába érkező vendég irányába. Akit az ember kicsit is megbecsült, tisztelt, azokat a házigazda csókkal fogadta, lemosta neki a lábáról az út porát, s végül felfrissítésül megkent a vendég fejét olajjal.

Világossá válik ezeknek a hiányából, hogy valószínűleg ez a Simon dűlőre akart inkább jutni Jézussal kapcsolatban: „Ki vagy te? Annyi mindent hallottam felőled...” Jézus nem sértődik meg, megjegyzést sem tesz. Ugyanazzal a szeretettel van felé, mint bármelyikünk irányába. S hirtelen megjelenik egy nő, egy „bűnös asszony”, aki elkezd a vendéglátás

hiányosságait pótolni, de nem is akárhogyan. Könnyeivel öntözte, hajával törölgette és csókolgatta lábát, valamint megkenté illatos olajjal. Egy darabig mindenki lefagy, szólni sem bír a döbbenettől, olyan gyorsan történik minden. Aztán Simon elkezd lehordani ezt az asszonyt, mondván „ez bűnös ember, miért engeded, hogy egyáltalán érintsen téged? Nem méltó hozzád!”

S Jézus nem hallgat(hat) itt tovább, hiszen már nem őt sértik, hanem ezt az asszonyt, akit Jézus igazából ismert, nem úgy, mint a többiek. Tudja mi a bűne, s azt is, hogy milyen fájdalmon ment keresztül, s mekkora bátorság volt neki ide eljőnie. *Én hogyan állok az ítélkezéssel? Szoktam-e kibeszélni mások hibáit, gyengeségeit? Igaznak tartom magamat, vagy Isten naponkénti irgalmára szoruló bűnösnek? Hol az én helyem Jézus körül?*

Az élet igéje júniusban

„Éljetek békében egymással” (Mk 9,50)

A béke megtapasztalására vagyunk meghívva a mindennapjainkban: a családban, a munkahelyen és azzal is, aki más politikai nézeteket vall. Békére, mely nem fél szembenézni az ellentétes véleményekkel, amelyekről nyíltan kell beszélnünk, ha egyre igazabb és mélyebb egységre vágyunk. A béke megőrzése érdekében azonban ügyelnünk kell, hogy a szeretetkapcsolat soha ne hagyjon alább, mert a másik ember többet ér, mint az esetleges különbözőségeink. Ez érvényes minden konfliktusra: építsünk kapcsolatokat az emberek és a népek között, hallgassuk meg, segítsük és szeressük egymást, mondaná ma is Chiara, annyira, hogy „készek legyünk meghalni egymásért”. Tegyük félre a magunk igazát, hogy megérthessük a másikat, bár tudjuk, hogy nem mindig fogjuk teljes mélységében megérteni. Valószínű a másik is ugyanezt teszi irányunkban, és talán ő sem tud mindig teljesen megérteni minket és szempontjainkat.